

Efterkommere komme til at bære Mere, end der billigviis kan falde paa dem.

Naar vi paa den anden Side see til Indtægtsiden, da kunne vi ikke misfjende, at den Forøgelse af Indtægterne, vi der finde, er i høj Grad glædelig. Indtægtsforøgelsen er af den Natur, at der er Udfigt til, at den vil være mere vedvarende end den Forøgelse, vi finde paa Udgiftsiden. Vi finde en Stigen af alle de Indtægter, der vidne om en tiltagende Velstand hos Folket. Vel er denne Stigen for enkelte Landsdeles Bekommende en Følge af Indførelsen af nye Skatter, men i ethvert Tilfælde er det en Fordeel for Staten, at en saadan Reform er tilveiebragt, og at en forøget Indtægt flyder derfra. I alle de af Kongerigets Indtægter, der ere af den Natur, at de tilstede en Tiltagen af sig selv, en naturlig Forøgelse, finde vi en vedvarende og stadig Tilvært. Vi maae ogsaa erindre, hvor mange Skatter der ere blevne affaffede, og at der dog desuagtet viser sig denne gunstige Stilling af vorre Indtrader. I den Henseende er jeg altsaa ganske enig med den høitærede Finantsminister, der just ikke i Alfen, men tidligere, har fremhævet det, og jeg troer saaledes ogsaa, at der er Meget, der under de meget alvorlige Forhold, hvori vi befinde os, kan tjene til vor Trost. Jeg troer i det Hele, at man maa takke Finantsministeren for det Bidrag, vi have faaet til at oversæe vor hele finantsielle Stilling ved det Statsbudget, som er kommet tilveie, og som giver os en Veiledning til rigtigt at bedømme Forholdet, som vi hidtil savnede. Jeg kan ogsaa godt tænke mig, at Finantsministeren ved at udarbejde dette Statsbudget og ved i Henhold dertil at forelægge Finantsloven for indeværende Aar holdt sig Tilstanden for 1848 meget for Die, men jeg troer rigtignok, at man skal være forstigtig med denne Betragtning, og at man ikke maa lægge formegen Vægt paa den Form, som blev fulgt i Budgetterne for 1848, i disse calculatoriske Oversigter over Statsindtægterne og Udgifterne. Man kan ikke tillægge dem nogen statsretlig Betydning, og jeg er derfor af den Mening, at en saadan Overførelse paa Fællestatens Indtægter af de Indtægter, der tidligere stode som særlige

for Kongeriget, vel er Noget, som kan concederes af Rigsdagen for det enkelte Aar — og jeg for mit Bekommende tiltraader det — men jeg finder ikke, at det kan fordræ af os som en Ret. Jeg mener tværtimod, at der i Noget, af hvad Finantsministeren anførte i saa Henseende, er en urigtig Opfattelse af de statsretlige Forhold. Naar der saaledes er Tale om Drefundstolden, som er den væsentligste af de Gjenstande, hvorom der handles, saa er jeg ganske enig i, at vi paa Finantsloven for næste Aar skulle opføre den som en Fællesindtægt, men jeg troer, at dette er en Concession, som vi kunne gjøre i Haab om, at, naar vi vise denne Villighed til at gaae ind paa, hvad man har foreslaaet os, da ville vi ogsaa i andre Henseender kunne vinde Imødekommen af vore Duffer, men jeg troer ikke, at man er berettiget til at sige, at vi uden videre ere forpligtede til at betragte Drefundstolden som en Fællesindtægt; navnlig mener jeg, at det Argument, den ærede Finantsminister udledte af Drefundstoldens Forhold til Particulairkassen, ikke har nogen væsentlig Betydning. Man vil blandt Particulairkassens Indtægter foruden Drefundstolden finde den nordensjeldske Told i Norge, og man vil finde, at visse Revenuer af Staden Altona ogsaa henhørte til Particulairkassens Indtægter; men fra det Dieblik af, at Particulairkassens Indtrader ere gaaede over i Statskassen, ere de blevne stillede ganske paa samme Standpunkt som de andre Statsindtægter, og med samme Ret, som Norge oppebærer sin nordensjeldske Told, med samme Ret oppebære vi Drefundstolden, og med samme Ret, som Holsteen oppebærer Indtægterne af Staden Altona, oppebære vi Drefundstolden. Det er altsaa ikke Noget, som kan fordræ af os, at vi skulle affaae $\frac{2}{5}$ af Drefundstolden; men jeg vil villigt indrømme, at der, ifølge denne Indtægts Bestaaenhed, er Meget, som egner den til at betragtes som en Fællesindtægt, eftersom Statsgjælden er fælles, og saalange den Deel af Statsgjælden, hvorfor den er pantsat, ikke er afbetalt. Men jeg troer, at man ved dette Punkt maa komme tilbage til den almindelige Betragtning, fra hvilken jeg gif ud, nemlig, at vi skulle erindre, at Formaalet for alle de store